

Katie Fforde

Een verleidelijk voorstel

band 1

**Sophie gaat naar Amerika om zichzelf
te vinden, maar ze vindt zo veel meer...**

**GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER**

1

‘Wie is die oom Eric de Ellendeling ook alweer? Je hebt het me vast verteld, maar ik kan mijn eigen familie niet eens uit elkaar houden, laat staan die van een ander.’

Sophie legde haar theelepeltje op het schoteltje en keek met een peinzende blik over de tafel naar een van haar twee beste vriendinnen. ‘Dat verbaast me niks, Mands. Hij is familie van mijn vader, maar ik heb hem zelf ook nog nooit ontmoet. Misschien wel als kind, maar dat kan ik me niet meer herinneren. Ik weet eerlijk gezegd ook niet of het een echte oom is of een oudere neef. Ze zijn een tijd gebrouilleerd geweest, maar dat is kennelijk bijgelegd.’

Ze zaten in hun stamcafé aan hun favoriete tafeltje bij het raam, vanwaar ze de voorbijgangers konden gadeslaan en commentaar konden leveren op hun kleding. Sophie veegde afwezig met haar servet wat gemorste koffie op.

‘Maar waarom moet jij voor hem zorgen? Je bent pas tweentwintig. Geen leeftijd om als een ouwe vrijster voor vrijgezelle familieleden te gaan zorgen.’ Uit de vinnige manier waarop Amanda met haar lepeltje een patroon in het schuim van haar cappuccino trok, bleek dat ze

het er niet mee eens was.

Sophie kneep geërgerd haar ogen samen. ‘Je leest te veel historische romans, Mandy. Maar je hebt gelijk, het klinkt alsof de ongebonden dochter bij de rijke oom moet intrekken om zijn erfenis veilig te stellen.’ Ze fronste. ‘Maar zo zit het niet.’

Haar vriendin nam haar sceptisch op.

‘Echt niet!’ verweerde Sophie zich.

‘Dus je familie gebruikt je niet alweer als invalsloofje? Nu zijn eigen werkster op vakantie gaat?’

Sophie haalde haar schouders op. ‘Ze is geen werkster. Ze is zijn huishoudster. Een soort verzorgster. Werkster klinkt zo akelig.’

Amanda keek Sophie recht aan. ‘Maar waarom moet jij dat doen? Kan iemand anders van je familie het niet doen? Je moeder, bijvoorbeeld.’

‘O, Amanda, je weet toch hoe dat gaat! De anderen willen niet. En ik heb op het moment toch even geen werk.’ Sophie besepte dat haar vriendin het erger vond dan zichzelf dat ze een oud familielid moest gaan verzorgen. Misschien liet ze zich ook wel te veel commanderen door haar familie. ‘Ik zal zorgen dat hij me ervoor betaalt.’

‘Hij kijkt wel uit. Dan had hij allang professionele hulp ingeschakeld. Dan zou hij geen beroep op zijn familie doen. Het moet wel een krent zijn. Jullie noemen hem vast niet voor niets Eric de Ellendeling.’

Sophie dacht even na. ‘Nogmaals, ik heb hem nooit ontmoet, maar ik heb begrepen dat hij erg gierig is. Mijn ouders hebben ooit geld van hem te leen gevraagd toen ze in geldnood zaten, maar werden de deur gewezen. Hij had gezegd dat ze niet moesten denken dat hij een of andere suikeroom was.’ Ze lachte. In gedachten zag ze de verontwaardigde gezichten van haar ouders voor zich. ‘Maar dat is alweer jaren geleden.’

‘Als hij zich professionele hulp kan veroorloven, moet hij inderdaad behoorlijk kreterig zijn als hij jou vraagt.’

Sophie beet op haar lip. Amanda hoefde niet te weten dat haar moeder haar waarschijnlijk had aangeraden omdat oom Eric niet het eeuwige leven had en mild gestemd diende te worden. Hij vertikte het hun geld te lenen, maar misschien zou hij hun wel zijn vermogen nalaten. Hij had immers geen andere familie meer. En Sophies ouders kwamen altijd geld tekort.

Amanda kende Sophie al vanaf de basis-

school en wist hoe Sophies ouders met hun jongste kind omgingen. ‘Wedden dat je moeder heeft gezegd dat jij het wel wilt doen?’

‘Mooi niet!’ Sophie keek haar vriendin met een twinkeling in haar ogen aan. ‘Jij denkt wel dat ik me laat rond commanderen, maar ik krijg vaker mijn zin dan zij denken. Als mensen denken dat je dom bent, kun je dat uitbuiten.’ Ze vond dat ze haar gelaten houding moest verklaren. ‘Het lijkt misschien dat ik over me heen laat lopen, maar als ik iets echt niet wil, doe ik het niet.’

Amanda zuchtte. ‘Oké. Maar ik snap nog altijd niet waarom jouw familie denkt dat je dom bent.’

Sophie haalde haar schouders op. ‘Omdat ik niet gestudeerd heb, denk ik. En omdat ik de jongste ben. Het is meer uit gewoonte. Zonder titel tel je in onze familie niet mee. Bovendien zien ze het nut van mijn talenten niet in.’ Ze zuchtte. ‘Al profiteren ze er wel van.’

Amanda snoof. ‘Ik ben benieuwd wat Milly ervan vindt.’

Milly, de derde van het trio dat op school bekendstond als ‘Milly-Molly-Mandy’ – tot ergernis van Sophie, die het vreselijk vond om Molly te worden genoemd – woonde in New York. Ze

was een paar jaar ouder dan de andere twee en als leider van het vriendinnenclubje nog kritischer dan Amanda.

‘Ik heb Mills er nog niet mee lastiggevallen, maar ik ga haar gauw bellen. Oké, maar ik moet nu echt gaan. Ik moet nog achter leuke plastic glazen voor de kinderen aan. De gasten komen al om één uur.’ Ze trok een gezicht. ‘Mijn moeder wil per se onze oude speelkamer inrichten voor de kinderen. Dat vinden ze volgens haar veel leuker, maar ze wil gewoon geen last van hen hebben.’

‘Zie je wel! Je helpt je moeder weer met haar feest en toch behandelt ze je als een tweederangs burger.’

Sophie grinnikte. ‘Dat heeft niet met klasse te maken, maar met hersens! Klasse is het probleem dan ook niet. Maar mijn eindexamenresultaten wijzen wel uit dat ik het nu eenmaal niet van mijn hersens moet hebben.’

‘Nu klink je net als je moeder!’

‘O ja? Niet best.’

‘Dat komt ervan. Maar wat die kamer voor de kinderen betreft, heeft je moeder wel gelijk. Kinderen vinden feestjes voor volwassenen alleen maar vervelend. Vooral als jouw vader hen ook nog gaat uithoren of ze wel Latijn in hun

pakket hebben.'

Sophie trok een wenkbrauw op. 'Dat soort feestjes is ook vervelend als je een meter zeventig bent. Jij blijft niet voor niks thuis. Anders dan vorig jaar. Trouwens, hij zal je niet meer vragen of je Latijn hebt gedaan, want hij weet dat je bij mij op school hebt gezeten. Wij konden geen Latijn kiezen.'

Het was duidelijk dat Amanda zich schuldig voelde. 'Als jij wilt dat ik kom, dan kom ik. Vroeger hadden we altijd lol op het zomerfeest van je ouders.'

'Ja, maar toen schminkten we elkaar nog en spotten we elkaar nat met de tuinslang.' Ze zuchtten allebei bij de herinnering, waarna Sophie vervolgde: 'Je hoeft niet te komen, hoor. Ik red me wel in mijn eentje. Ik ben gewend aan mijn familie. Ik kan ze wel aan.' Ze fronste licht. Ze was niet helemaal eerlijk tegen Amanda geweest. Het kostte haar de laatste tijd steeds meer moeite zich aan de pikorde binnen haar familie aan te passen. Vooral nu ze zo haar best deed hun sjofele huis om te toveren in een chic onderkomen zou ze wel een schouderklopje kunnen gebruiken.

Sophie vond de feestwinkel in een zijstraat

van het oude stadscentrum. Omdat het uitverkoop was, sloeg ze wat extra spullen in: klein vuurwerk, schmink en een paar glitterpruiken. Vervolgens liep ze de heuvel op naar het grote Victoriaanse huis waar ze woonde.

Ze had zich al vaak afgevraagd waarom haar ouders, die altijd klaagden over geldgebrek, niet kleiner gingen wonen of een deel van het huis verbouwden tot appartement. Als ze op zolder een eenvoudige badkamer en keuken zouden laten maken, zouden ze het kunnen verhuren en jarenlang een extra bron van inkomen hebben. Maar in plaats daarvan rommelde hun gezin – Sophie, haar oudere broer Michael en haar ouders – maar wat aan en bleef iedereen ruziën over de enige badkamer in huis, terwijl ze de ongebruikte kamers volstouwden met spullen.

Sophies moeder, die haar academische carrière had opgegeven om kunstenaar te worden, had zich veel ruimte toegeëigend voor een atelier en een plek om haar schilderijen op te slaan. Haar vader, die wel academicus was, was een dwangmatige boekenverzamelaar. Hij had behoefte aan een werkkamer én een bibliotheek. Michael, ook academicus, wilde hetzelfde. Sophie had een keer voorzichtig

voorgesteld om een van de bibliotheekkamers te splitsen zodat zij een plek zou hebben om te naaien, maar dat voorstel was hooghartig van de hand gewezen. ‘Kunst’ was iets creatiefs, terwijl naaien gewoon handenarbeid was, en dus onbelangrijk. Pas toen Sophie vijftien was, ging haar zus Joanna het huis uit en had Sophie haar kamer ingelijfd voor haar naaimachine en al die andere spullen die ze nodig had voor haar creaties.

Nu waren alle kamers op de benedenverdieping uitgeruimd voor het feest van haar ouders, hetgeen veel van Sophies talent vroeg. Het huis had charme en karakter, maar de tapijten waren versleten, de muren vertoonden vochtplekken en Sophie had de tafels met kleden moeten bedekken om de kringen die nonchalante academici met hun hete koffiebekers hadden achtergelaten aan het oog te onttrekken.

De keuken was overgenomen door de cateraars, Linda en Bob, voor wie Sophie regelmatig als serveerster werkte. Het was een grote ruimte, met het type losse elementen dat tegenwoordig zo modern was, maar die simpelweg niet waren vervangen toen strakke keukens in de mode kwamen. Sophie overwoog wel eens het antieke keukengerei op rommelmarkten

te verkopen en te vervangen door modernere spullen, zodat ze er ook nog een leuk zakcentje aan zou overhouden. Maar modern keukengerie zou niet in hun gezellige maar enigszins verwaarloosde huis passen.

Nu zette ze haar tas op het aanrecht. ‘Oké. Citroenen, limoenen, chips en lekkers voor de kinderen. Hebben jullie nog iets anders nodig?’

‘Volgens mij niet,’ zei Linda. Ze haalde de citroenen en limoenen uit de tas. ‘De salades zijn klaar, ik heb de zalm en koude vleeswaren gearneerd en alles wat warm moet worden opgediend staat in de oven. We liggen netjes op schema.’

‘Kan ik misschien nog iets anders doen?’ Sophie zag aan de lichaamstaal van haar vriendin dat ze nog wel wat hulp kon gebruiken. Bovendien was ze het gewend mee te helpen als haar ouders een feest gaven. Ook als ze geen feest gaven trouwens. Ze maakte zich graag nuttig, anders dan de mannen in de familie, die altijd enigszins verontwaardigd reageerden als iemand hen vroeg iets te doen wat op huishouden leek. Haar moeder, die kennelijk vond dat ze genoeg werk had verricht nadat ze een deel van de tuin onder handen had genomen (haar artistieke gevoel had zich verzet tegen een be-